

จริยธรรม ในวรรณกรรม

วิไลวรรณ อิศรางกูรกุล

ເລຂກມວຸດທະນິເລຂລາຊະທິດ

ສາມາດສຳເລັດໄດ້ ສາມາດເຮັດໄດ້!

ເລຂກມວຸດທະນິເລຂລາຊະທິດ ສຳລັບສາມາດສຳເລັດໄດ້ ສາມາດເຮັດໄດ້!

ເລຂກມວຸດທະນິເລຂລາຊະທິດ ສຳລັບສາມາດສຳເລັດໄດ້ ສາມາດເຮັດໄດ້!

ເລຂກມວຸດທະນິເລຂລາຊະທິດ ສຳລັບສາມາດສຳເລັດໄດ້ ສາມາດເຮັດໄດ້!

<http://www.dhammadownload.com>

ເລຂກມວຸດທະນິເລຂລາຊະທິດ ສຳລັບສາມາດສຳເລັດໄດ້ ສາມາດເຮັດໄດ້!

ທຸກໆ ວິທີ ແລະ ທຸກໆ ທ່າມ

ວິທີ ແລະ ທຸກໆ ທ່າມ

จริยธรรมในวรรณกรรม

โดย รัญจวน อินทรกำแหง

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ : ๙๗๔-๓๗๔-๑๔๒-๙

ลิขสิทธิ์เป็นของ กองทุนธรรมสวัสดิ์
๑๒๒ ซอยวิภาวดีรังสิต ๔ ถนนวิภาวดีรังสิต ดินแดง
กรุงเทพฯ ๑๐๔๐๐
www.runjuan.com

ผู้ประสงค์จะขอรับหนังสือหรือจะจัดพิมพ์เป็นธรรมทาน
กรุณาติดต่อที่
email : info@runjuan.com
หรือ โทรสาร ๐๒-๙๖๓-๙๙๗๑

พิมพ์ครั้งที่ ๓ : พฤศจิกายน ๒๕๕๑ จำนวน ๑,๐๐๐ เล่ม

ดำเนินการพิมพ์

บริษัท คิว พรินท์ แมเนจเม้นท์ จำกัด
โทร. ๐-๒๘๐๐-๒๒๙๒, ๐๘-๔๙๑๓-๘๖๐๐
โทรสาร. ๐-๒๘๐๐-๓๖๔๙

จริยธรรมในวรรณกรรม

อุบาสิกา คุณรัญจวน อินทรกำแหง

คำปรารภ

ธรรมะคือชีวิต นี่คือความรู้สึกที่ประจักษ์ชัด
อยู่ในใจ เพราะในชีวิตที่ผ่านมาได้เคยเผชิญกับความ
สหัสสากรรจ์ของชีวิตที่ปราศจากธรรมะมาแล้วไม่น้อยกว่า
ครึ่งชีวิต

เมื่อได้ประจักษ์ในความสงบรำงับของชีวิตที่
กลมกลืนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับธรรมะ จึงบังเกิดความ
ปรารถนาอย่างจริงใจที่จะแบ่งปันธรรมะที่ได้สัมผัส
และเรียนรู้แล้วนั้นแต่เพื่อนมนุษย์ทั้งใกล้และไกลอย่าง
ถ้วนหน้า เพื่อความมีชีวิตที่ร่มเย็นเป็นสุขเสมอกัน

ธรรมะมิได้อยู่ไกลเกินเอื้อม ธรรมะมิได้อยู่ที่วัด ธรรมะ
มิได้อยู่ในหนังสือตำรา ธรรมะมิได้อยู่กับครูบาอาจารย์
แท้จริงแล้วธรรมะอยู่รอบตัวมนุษย์ หรืออีกนัยหนึ่งก็คือ
อยู่ในตัวมนุษย์นั่นเอง เพียงแต่ขอให้สละเวลาสักวันละนิด
ลองซุดคู้เข้าไปในส่วนลึกของใจ ลองติดตามความคิด
ความรู้สึกที่ปรากฏวนเวียนอยู่ในจิต

ลองทบทวนชีวิตที่ผ่านมา ก็จะสามารถสัมผัสกับ
สิ่งที่เรียกว่า “ธรรมะ” ได้อย่างไม่ยากเลย

เมื่อใดที่บังเกิดความรู้สึกมี “ธรรมะ” เป็นเพื่อน
มี “ธรรมะ” เป็นชีวิต เมื่อนั้นความรู้สึกอบอุ่น มั่นคง
อาจหาญ เป็นสุขสงบย่อมบังเกิดขึ้นอย่างเป็นประจักษ์
พยานในตนเอง

นี่เป็นเสมือนรางวัลอันยิ่งใหญ่แก่ชีวิตที่ได้เกิดมา
เป็นมนุษย์ เป็นรางวัลที่มนุษย์ทุกคนมีสิทธิ์ได้รับอย่าง
เท่าเทียมกัน

ขอให้รางวัลอันน่าพึงปรารถนานี้ จงได้บังเกิดมี
แต่ทุกท่าน

ด้วยความปรารถนาดี

วิจิตร หอ อิศรางกูร ณ อยุธยา

๑๙ พฤษภาคม ๒๕๔๗

เกียรติของคนอยู่ที่ความซื่อสัตย์

หัวข้อที่จะพูดกันในวันนี้คือ “จริยธรรมในวรรณกรรม” คงจะไม่พูดในหลักวิชาการอะไร ทั้งจะไม่พูดเชิงวิเคราะห์ วิจารณ์ในแง่มุมของการวิจารณ์วรรณกรรม แต่จะพูดในประเด็นที่ว่า เมื่ออ่านวรรณกรรมแล้ว จะเห็นธรรมะจากวรรณกรรมได้อย่างไร

ข้อแรก ก็แน่นอนที่จะต้องมีความรู้ในทางธรรมะ ถ้าหากว่าไม่มีพื้นฐานความรู้ในทางธรรมะ ก็จะมองไม่เห็น ว่าอะไรคือธรรมะที่มีอยู่ในนั้น ระดับของธรรมะมีอยู่ ๒ ระดับ คือ โลกียะ กับ โลกุตระ หรือ ศีลธรรม กับ ปรมัตถธรรม

ถ้าหากว่าผู้ใดจะฝึกตัวเองให้สามารถมองเห็นธรรมะจากวรรณกรรม ก็คงต้องลองฝึกศึกษาจากการอ่านและพิจารณาธรรมในแง่ของชีวิต ในแง่ของพฤติกรรมของบุคคลในเรื่อง แล้วก็จะค่อย ๆ มองเห็นธรรมะที่สอดแทรกและซึมซับอยู่ในความรู้สึกนึกคิดและการกระทำของตัวละครหรือบุคคลในเรื่อง ไม่ว่าจะป็นนวนิยาย เรื่องสั้น ชีวประวัติ ประวัติศาสตร์ หรือในวรรณกรรมประเภทอื่น ๆ แต่จะเห็นได้ชัดมากในนวนิยายและเรื่องสั้น เพราะเป็น

วรรณกรรมที่เขียนขึ้นจากชีวิตมนุษย์ ซึ่งเมื่ออ่านแล้ว
เกิดความรู้สึกเสมือนมีตัวบุคคลจริง ๆ อยู่เบื้องหลังบุคคล
สมมุติที่ผู้เขียนได้แต่งขึ้น

เรื่องที่จะเล่าให้ฟังต่อไปนี้เป็นหนังสือที่ได้เคยอ่าน
มาตั้ง ๕๐ กว่าปีมาแล้ว เป็นวรรณกรรมวัยรุ่น ผู้เขียน
ชื่อ เจมส์ สตรีท หนังสือนั้นมีชื่อว่า Goodbye My Lady
ตัวนำแสดงที่เด่น ๆ มี

เลดี เป็นชื่อของสุนัขตัวหนึ่ง มีคุณสมบัติพิเศษคือ
ขึ้นกได้แม่นมาก และเมื่อมันดีใจมันจะหัวเราะ พอถึงเวลา
เสียใจมันจะน้ำตาไหล

โจ เป็นเด็กชายที่กำลังเริ่มจะเข้าวัยรุ่น อายุ
ประมาณ ๑๒-๑๓ ปี ผู้ที่ได้เคยศึกษาจิตวิทยาวัยรุ่นก็คงจะ
เข้าใจจิตใจของเด็กวัยรุ่นว่ามีลักษณะอย่างไร คือจะเป็น
เด็กก็ไม่ใช่ เป็นผู้ใหญ่ก็ไม่เชิง อยู่ในระยะที่กำลังจะข้าม
พากจากความเป็นเด็กไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ โจเป็นเด็ก
กำพร้า อาศัยอยู่กับป้าคนหนึ่ง ในป่าใกล้หนองน้ำแห่งหนึ่ง

ปู่ มีอาชีพที่ถ้าจะพูดเป็นคำไทย ๆ ก็คือ เก็บผัก
หักฟืนขายแถว ๆ หนองน้ำนั้น เป็นปู่ที่ยากจน แต่มี
ความรักและความอบอุ่นให้แก่หลานชายกำพร้าอย่างเต็ม
หัวใจของปู่อยู่เสมอ

ทุกเช้าที่โต๊ะอาหาร หัวข้อสนทนาของปู่หลานคู่นี้ก็
คือ “เกียรติของคนอยู่ที่ความซื่อสัตย์” ปู่เป็นคนจน ไม่ได้
มีการศึกษาอะไรมากมาย แต่ก็สอนหลานชายของเขาอยู่
ตลอดเวลาว่า เกียรติของคนอยู่ที่ความซื่อสัตย์ ความ
ยากดีมีจนอะไรอย่างอื่นไม่สำคัญ ปู่จะสอนย้ำอยู่เรื่องนี้
เรื่องเดียว อาหารเช้าของเขาก็คือขนมปัง เครื่องดื่มของ
ปู่คือกาแฟดำ ส่วนของหลานคือนม ปู่จะบังคับให้หลานดื่ม
นมทุกเช้า หลานก็เหมือนกับเด็กทั้งหลาย ทุกมือหลานจะ
อ้อนวอนรบเร้าปู่ว่า “ขอดื่มกาแฟหน่อยเถอะปู่” ปู่ก็บอกว่า
“ไม่ได้ หลานยังเด็กอยู่หลานต้องดื่มนม เอาไว้หลานโต
เป็นผู้ใหญ่เสียก่อน” เป็นกิจวัตรประจำวันอย่างนี้เรื่อยมา

ในการสนทนาระหว่างปู่กับหลาน ก็แน่นอนละ โจ
มีความกระหายเหลือเกินที่จะได้ดื่มกาแฟดำ และคำที่จะ
จารึกเอาไว้ในใจของใจคือ ต้องเป็นผู้ใหญ่เสียก่อน เวลา

นี้ สัญลักษณ์ของความเป็นผู้ใหญ่ในความรู้สึกของใจก็คือ “กาแพดำ” สัญลักษณ์ของเด็กก็คือ “นม” ในขณะที่เดียวกันคำสอนที่ได้รับจากปู่เสมอก็คือ “เกียรติของคนนะหลานนะ อยู่ที่ความซื่อสัตย์สุจริต” ความยากจนแค่ไหนนะไม่สำคัญหรอก แต่สำคัญอยู่ที่ความซื่อสัตย์ ถ้าหากว่าคนไหนรักษาความซื่อสัตย์เอาไว้ได้ คนนั้นก็เป็นคนมีเกียรติ

ที่หนองน้ำนั้นมีนกมากมายนานาชนิดมาชุมนุมกันเป็นฝูงใหญ่ ๆ แล้วก็ยังมีผู้คนชอบมาyingนกแถวหนองน้ำนั้น ฝรั่งเขามีวิธีล่าสัตว์แบบต่าง ๆ เขาจะมีหมาชู้نگมาด้วย หมาชู้نگเป็นหมาพันธุ์หนึ่งที่มีความสามารถเป็นพิเศษ เวลาที่มันไปกับเจ้าของ ถ้ามันหันหน้าไปทางทิศใดแล้วยืนตรงพร้อมกับยกหางซึ่งเป็นเส้นขนานกับลำตัว เจ้าของก็จะเดินไปทางทิศนั้น แล้วก็พบว่าฝูงนกอยู่เป็นจำนวนมาก ฉะนั้น คนที่มาyingนกแถวหนองน้ำนั้นก็จะมีหมาชู้نگมาด้วย บางทีก็มีการประกวดประชันกันไปในตัวว่า หมาชู้نگของใครจะสามารถชู้نگได้แม่นกว่ากัน

วันหนึ่งโจได้ไปพบกับหมาหลงทางเข้าตัวหนึ่ง จึง

พามาหาปู่และขออนุญาตเลี้ยงไว้ ปู่ไม่อยากจะให้เลี้ยงสักเท่าไร เพราะเมื่อมีหมาอีกตัวหนึ่งก็หมายความว่าต้องเพิ่มอาหารให้ แต่ด้วยความสงสารหลานก็เลยอนุญาต โจก็เอามาไปอาบน้ำอาบท่าจนสะอาดสะอาด มองดูแล้วลักษณะของมันเรียบร้อยน่ารัก กิริยามารยาทนุ่มนวล ละมุนละม่อม แสดงว่าเป็นหมาที่ได้รับการอบรมมาดี ปู่ก็เลยตั้งชื่อหมาตัวนั้นว่า “เลดี”

ในชีวิตของโจตั้งแต่เติบโตมาจนบัดนี้ เขาไม่เคยมีอะไรที่จะเรียกว่าเป็นของตัวเองได้เลยสักอย่างเดียว เลดีเป็นสมบัติชิ้นแรกที่เขาสามารถจะหวดใครๆ ได้ว่า “นี่หมาของฉัน” โจจึงมีความรักใคร่เลดีเป็นอันมาก เลดีก็เป็นหมาที่น่ารักเชื่อฟังคำสั่ง โจจะสั่งสอนอบรมอะไร เลดีก็ทำตามทุกอย่าง นอกจากนี้คุณสมบัติพิเศษของเลดีก็คือ เมื่อมันดีใจมันจะหัวเราะ และเวลาเสียใจน้ำตามันจะไหล แล้วมันยังเป็นหมาที่ซึนกกเก่งที่สุด (หมาอย่างนี้ผู้เขียนเขาบันทึกหมายเหตุเอาไว้ว่ามีจริงๆ เป็นหมาพันธุ์หนึ่งในแอฟริกา) โจจึงพาเลดีไปเที่ยวรับจ้างซึนกก เวลาที่มีพวกนักท่องเที่ยวที่ต้องการยิงนกมาที่บริเวณหนองน้ำนั้น ฉะนั้น นอกจากเลดีจะเป็นสัตว์เลี้ยงที่น่ารักของโจแล้ว ยังช่วยทำรายได้

ให้แก่ใจอีกด้วย ทั้งสามอยู่กันด้วยความรัก ความอบอุ่น มีความสุขมาเป็นเวลาหลายเดือน

อยู่มาวันหนึ่งก็มีเพื่อนบ้านมาบอกว่า เขาได้อ่านพบข่าวในหนังสือพิมพ์ เป็นประกาศของเศรษฐีคนหนึ่งบอกว่า ได้เคยมาท่องเที่ยวยิงนกแถวหนองน้ำในละแวกนี้และได้พาหมาของเขาไปด้วย ลักษณะและคุณสมบัติเหมือนกับเลดี้ไม่มีผิด หมาตัวนี้หายไป ถ้าหากว่าใครพบหมาตัวนี้แล้วนำมาคืนให้เขา เขาจะให้รางวัล ๕๐ เหรียญดอลลาร์ เมื่อเวลาสัก ๔๐-๕๐ ปีมาแล้ว ก็จะเทียบเท่าเงินไทยประมาณ ๑,๐๐๐ บาท เงินประมาณ ๑,๐๐๐ บาท สมัยโน้นเมื่อเทียบกับปัจจุบันมากกว่าแสนบาท

พอเพื่อนบ้านคนนั้นมาบอกปุ้ ทั้งๆ ที่ปู่ก็จนแสนจน แต่ปู่ไม่ได้ยินดีเลยกับประกาศให้รางวัลเงิน ๕๐ เหรียญ เพราะอะไร เพราะปู่รู้ที่เดียวว่าถ้าบอกให้หลานฟัง มันจะเป็นการทำร้ายทำลายหัวใจของหลาน เลดี้เป็นที่รักอย่างยิ่งของหลานชาย และเป็นสมบัติชิ้นแรกที่หลานเพิ่งเคยมีเงิน ๕๐ เหรียญ แม้จะมีค่าเพียงใดก็ตามสำหรับปู่หลานที่ยากจนอย่างนี้ แต่มันก็ไม่มีค่าเท่ากับน้ำใจ น้ำใจของ

โจหลานชายที่มีต่อเลดี้ เพราะฉะนั้นปู่ก็คิดแล้วคิดอีก ไม่อยากจะบอกข่าวนี้แก่โจเลย แต่อย่าลืมนะ สิ่งที่ปู่ได้ เคยสอนหลานอยู่ตลอดเวลาคือ เกียรติของคนอยู่ที่ความ ซื่อสัตย์นะ ไม่ใช่อยู่ที่อย่างอื่น สิ่งนี้มันซึมซาบในหัวใจ ของปู่และของหลาน

ปู่ใคร่ครวญอยู่หลายวัน จนวันหนึ่งปู่ก็ตัดสินใจเล่า ให้หลานฟัง คงจะพอคาดคะเนได้ว่า โจจะรู้สึกอย่างไร เมื่อได้ยินคำบอกเล่าจากปู่ แน่แน่นอนเขาเสียใจมาก เมื่อ เล่าจบแล้วปู่ก็สรุปว่า แล้วแต่หลานนะ หลานจะตัดสินใจ อย่อย่างไก็ได้ ปู่ไม่ว่า เป็นสิทธิของหลาน หลานตัดสินใจ อย่อย่างไรปู่ก็เป็นฝ่ายหลานเสมอ ปู่ฉลาดไหม นี่จะเห็น ได้ว่า ความฉลาดของคนไม่ได้เกิดจากการศึกษาวิชาการ เสมอไป

พอโจได้ยินดังนั้น หัวใจของโจเหมือนกับหลุดลอย นี้เขาจะมาเอาเลดี้ไปแล้ว โจยังไม่ตอบปู่ว่าอย่างไร แต่พา เลดี้หายเข้าไปในป่าวันสองวัน ไปนั่งกอดกันร้องไห้ในป่า และในระหว่างนั้นเขาก็คงคิดตัดสินใจ เกิดมาเป็นคน เราก็ เป็นคนมีเกียรติ และเกียรติของคนอยู่ที่ความซื่อสัตย์

อันที่จริงป่านั้นก็เป็นป่าลึกลับ ถ้าหากจะไม่บอกใคร
ว่าอยู่ที่นี้ ก็คิดว่าไม่มีใครจะรู้จะตามพบ แต่สิ่งที่เตือน
เขาให้สำนึกอยู่ตลอดเวลา ก็คือ หิริโอตตปปะที่เกิดขึ้น
โดยอัตโนมัติในจิตใจของมนุษย์ที่ได้รับการฝึกอบรมในเรื่อง
ของจริยธรรมมาแต่เล็กแต่น้อย

เกียรติศักดิ์แห่งความซื่อสัตย์

เวลาผ่านไปสักสองวัน โจก็ตัดสินใจพาเลดีมาหาปู่
แล้วบอกว่า ปู่ติดต่องานที่เขามีประกาศแจ้งความเถอะ
ใจยินดีจะคืนเลดีให้ ปู่รู้ว่าหลานชายคนเดียวของเขาได้
ตัดสินใจคืนหมาตัวนี้ให้แก่เจ้าของเดิม อย่างที่เรียกได้ว่า
คืนให้ด้วยน้ำตา แน่นนอนปู่รู้สึกรักในน้ำใจของหลานและ
รู้สึกภาคภูมิใจว่า คำสั่งสอนอบรมที่ปู่อดส่ำสอนทุกเช้า
ว่า เกียรติของคนอยู่ที่ความซื่อสัตย์นั้น ได้ซึมซาบเข้าไป
ในจิตใจของหลาน แล้วหลานก็ได้ประพฤติปฏิบัติอย่างนำ
ชมเชยยิ่ง สามารถตัดสินใจด้วยตัวเองได้ที่อายุเพียง
๑๒-๑๓ ปีเท่านั้น

ปู่จึงติดต่องานไปยังเจ้าของเดิมตามประกาศนั้น พอ

ถึงวันนัดใจก็อาบน้ำอาบทำให้เลดี้อย่างสะอาดสะอ้าน เขา
นัดพบกันที่ตลาดของหมู่บ้าน ทางเจ้าของไม่ได้มาเองให้
คนขับรถมารับเลดีแทน ปู่กับใจก็พาเลดีไป พอถึงเวลา
นัด เขาเอารถมาแล้วก็เปิดท้ายรถทอดสะพานลงมา ใจก็
บอกให้เลดีเดินขึ้นไปบนรถ เลดีเป็นหมาที่เชื่อฟังและรักใจ
ไม่ว่าใจจะบอกให้ทำอะไรก็ตามเสมอ แต่พอเดินขึ้นไป
แล้วคนขับปิดท้ายรถ เลดีก็รู้ว่าบัดนี้ถึงเวลาแล้วที่จะต้อง
จากใจนายที่รัก น้ำตาเลดีไหลเป็นทาง ใจก็มองเลดีด้วย
ความรักและอาลัย แต่ด้วยความเป็นลูกผู้ชาย แม้ว่าจะ
ยังเป็นเพียงวัยรุ่น เขาได้ตัดสินใจหันหลังให้เลดี คนขับ
รถก็เอาเงินให้ใจ แล้วขับรถพาเลดีไป

ใจส่งเงิน ๕๐ เหรียญให้ปู่แล้วบอกปู่ว่า ปู่เอาเงินนี้
ไปใช้เถอะ ปู่แก่แล้วฟันก็ไม่ค่อยจะมี เอาไปทำฟันแล้วจะ
ได้กินอะไรเคี้ยวอะไรได้สบายขึ้นอร่อยขึ้น ปู่จะได้มีร่างกาย
แข็งแรง ไม่เป็นโรค มีความสุขในชีวิตต่อไป

ปู่ก็พาใจไปที่ร้านขายเครื่องตีหม้อในหมู่บ้าน แล้วสั่ง
กาแฟดำมา๒ แก้ว พร้อมกับบอกใจว่า หลานตีหม้อกาแฟดำ
ได้ เพราะบัดนี้หลานได้เติบโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว แม้ว่าหลาน

จะอายุเพียง ๑๒-๑๓ ปีก็ตาม **ความเป็นผู้ใหญ่อยู่ที่ตรงไหน?** ตรงที่สามารถมีการตัดสินใจได้อย่างถูกต้อง ทำไมจึงว่าถูกต้อง เพราะเป็นการตัดสินใจที่ไม่ได้เห็นแก่ตัวเลย ไม่มีความเห็นแก่ตัวแทรกอยู่เลย ทั้งๆ ที่ใจต้องเด็ดหัวใจของตนให้ไปเลยทีเดียว

การตัดสินใจของโจเป็นการตัดสินใจอย่างอิสระ ปล่อยให้เข้าไปมีอิทธิพล ไม่ได้เข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับเลย การตัดสินใจอย่างนี้เป็นการตัดสินใจของผู้ใหญ่ ที่รู้ว่าตนควรมีความรับผิดชอบ และจะทำหน้าที่ต่อความรับผิดชอบนั้นอย่างไรจึงจะเป็นความถูกต้อง โจตัดสินใจด้วยสติปัญญาไม่ใช่ด้วยความโง่เขลา เพราะฉะนั้นปุ๊จึงยกย่องว่า บัดนี้หลานเป็นผู้ใหญ่แล้ว และพร้อมที่จะรับว่าหลานกับปุ๊มีความเป็นผู้ใหญ่เท่าๆ กัน ตี๋มกาแฟดำได้พร้อมๆ กัน หลานไม่ต้องตี๋มนมต่อไปก็ได้ หรือยังจะตี๋มนมอยู่มันก็เป็นแต่เพียงสิ่งสมมุติ แต่ในความจริงนั้น โจได้แสดงลักษณะของความรับผิดชอบ การตัดสินใจตามหน้าที่ด้วยสติปัญญาอย่างถูกต้อง อันเป็นวิสัยของผู้ใหญ่ที่น่าชมเชย น่าเคารพนับถือ แล้วเรื่องนี้ก็จบลง

ความเป็นผู้ใหญ่ นั้นจะตัดสินกันที่ตรงไหน? เรื่องนี้เขาเขียนให้เด็กวัยรุ่นอ่าน เพราะฉะนั้นเขาจึงใช้มันเป็นเครื่องหมายหรือเป็นสัญลักษณ์ ว่าถ้ายังตีมนมอยู่ก็หมายความว่ายังเป็นเด็กอยู่ แต่เมื่อใดตีนมกาแฟดำ นั่นแสดงว่าเป็นผู้ใหญ่ โจอายุเพียง ๑๒-๑๓ ปี ยังไม่ได้โตสักเท่าไร แต่ปู่ก็บอกให้หลานตีนมกาแฟได้ เพราะหลานเป็นผู้ใหญ่แล้ว เป็นผู้ใหญ่ที่สามารถชนะใจตนเองได้ การกระทำเป็นสิ่งบ่งบอกว่า บุคคลผู้นั้นเป็นผู้ใหญ่หรือยังเป็นเด็กอยู่

ความประทับใจในวรรณกรรมเรื่องนี้ เห็นจะอยู่ที่ความโดดเด่นของแกน (Theme) ของเรื่อง ที่ผู้เขียนสามารถแสดงให้เห็นได้อย่างชัดเจนว่า ระหว่างจริยธรรม (คุณธรรม) กับวัตถุ สิ่งใดเป็นคุณค่าหรือศักดิ์ศรีที่แท้จริงของความเป็นมนุษย์

นอกจากนี้ผู้เขียนยังได้ชี้คุณลักษณะของความเป็นผู้ใหญ่ให้เห็นชัดด้วยคำพูดต่างๆ วิธีง่าย ๆ แต่กินใจให้จดจำ ยิ่งกว่านั้น ผู้ใหญ่ที่เป็นพ่อแม่หรือผู้ปกครองยังได้รับสาร (สาส์น) จากผู้เขียนให้สำเหนียกอีกด้วยว่า การ

ใส่ใจบรมลูกหลานในเรื่องของจริยธรรมตั้งแต่ยังเล็กๆ อยู่
นั้น จะได้ประจักษ์ในผลอย่างน่าชื่นใจ อย่างคาดไม่ถึง

Goodbye My Lady เป็นวรรณกรรมของวัยรุ่น
แต่เป็นวรรณกรรมเพื่อชีวิต เพราะได้แสดงวิถีทางดำเนิน
ชีวิตที่นำไปสู่การพัฒนาที่เจริญงอกงามด้วยเกียรติศักดิ์ของ
ความเป็นมนุษย์ และด้วยชีวิตที่มีพร้อมทั้งความสุข สงบ
เย็น และเป็นประโยชน์ แก่ตนเองและเพื่อนมนุษย์อย่าง
น่าเคารพและจดจำ

อยากจะขอเชิญชวนให้ลองฟังวรรณกรรมเพื่อชีวิตอีก
สักเรื่องหนึ่ง เป็นเรื่องชีวิตที่ธรรมดาสามัญอย่างยิ่งเมื่ออ่าน
หรือฟังอย่างพิถีพิถัน อาจจะสัมผัสได้ชัดใจเองว่าความเป็น
“นางเอก-พระเอก” มิได้อยู่ที่รูปร่างหรือความหล่อสวยสง่า
ความเป็นผู้มีการศึกษามิได้อยู่ที่ปริญญาบัตร ความเป็น
ผู้มีเกียรติมิได้อยู่ที่ความมีเงินนับพันนับหมื่นล้าน

และ...ความสุขที่แท้จริงคืออะไร? จะเสาะแสวงหา
ได้ด้วยวิธีใด เกินเอื้อมไปหรือไม่สำหรับผู้ที่เกิดมาเป็น
มนุษย์

วรรณกรรมที่จะขอฟุดถึงนี้มีชื่อเรื่องว่า “คนเลี้ยงม้า” เป็นหนังสือเล่มบางๆ ผู้เขียนเป็นนักเขียนจีนแดงชื่อ จาง เซียนเลี้ยง ผู้แปลเป็นภาษาไทยคือ พิริยะ พนาสุวรรณ เคยได้รับรางวัลหนังสือดีของสาธารณรัฐประชาชนจีน ประมาณปี ๑๙๘๓

เนื้อเรื่องกล่าวถึง “ซู่” ตัวละครเอกของเรื่อง ซึ่งเป็นลูกคนมีเงินจัดว่าเป็นชนชั้นนายทุนของจีนแดงสมัย โน้น แม่เป็นหญิงสาวที่ร่ำรวยมาก พ่อก็เป็นนักเรียนนอก แต่แต่งงานโดยไม่ได้รักกันและมีจุดมุ่งหมายคนละอย่าง คือ ครอบครัวของแม่อยากจะได้ลูกเขยนักเรียนนอก และเข้าใจว่าครอบครัวของพ่อก็คงอยากได้ลูกสะใภ้ที่มีสตางค์ ทั้งสอง จึงอยู่อย่างไม่มีน้ำใจต่อกัน พอมีลูกออกมาก็มีแต่ทะเลาะ กันอยู่เรื่อย ซู่จึงเติบโตขึ้นมาท่ามกลางเสียงทะเลาะของ พ่อแม่ เป็นบรรยากาศที่ขาดความอบอุ่นและความรัก

ในตอนหลังพ่อทนความปากร้ายของแม่ไม่ได้ และด้วยความเจ้าชู้ของตัวเองด้วย จึงพาผู้หญิงคนใหม่ไปอยู่ เมืองนอก เป็นจังหวะที่เมืองจีนเกิดการเปลี่ยนแปลง แม่ไม่สบายและเสียชีวิตในที่สุด ลูกที่เป็นพี่ชายของแม่โกง

ทรัพย์สมบัติ ชู้จึงต้องตกเป็นเด็กในปกครองของรัฐ รัฐ
เลี้ยงดูและสงเคราะห์ให้เรียนหนังสือ เขาก็มีชีวิตที่มีความสุข
พอประมาณ ได้เรียนวิชาการศึกษาเพื่อที่จะเป็นครูต่อ
ไป และมีความหวังว่า ในวันที่เขาเป็นครู เขาคงจะได้
ทำหน้าที่อย่างเต็มภาคภูมิและมีความสุข ในที่สุดเขาก็ได้
เป็นครูและเป็นครูที่ดีคนหนึ่ง

แต่แล้วชีวิตก็หักเห เขาเป็นครูอยู่ไม่นานเท่าไร
วันหนึ่งเกิดมีการสำรวจชื่อเพื่อจะดูว่าใครเป็นชาวใครเป็น
ค้ำทำนองนั้น ก็มีคนหนึ่งบอกว่า เอ! นายชู้นี่มัน
เป็นลูกนายทุนนี่ ก็เลยถูกกากบาทว่านายคนนี่มาจาก
นายทุนเอาไว้ไม่ได้ แล้วเขาก็ถูกส่งไปฝึกงานของชนชั้น
กรรมมาชีพ ด้วยการให้เป็นคนเลี้ยงม้าอยู่ในท้องทุ่งที่กันดาร
มาก ชีวิตตอนนั้นของชู้เรียกว่าตกไปอยู่ในนรกจริง ๆ
แต่ถึงแม้จะกันดารเพียงใดก็ตาม การได้ไปอยู่ในท้องทุ่ง
อยู่กับธรรมชาติได้ช่วยให้จิตใจของเขาเบิกบาน เมื่อใด
มีความทุกข์เกิดขึ้น เขาก็เอาสิ่งที่ศึกษาจากธรรมชาติมา
เป็นเครื่องปลอบโยน

เขาต้องนอนในโรงเลี้ยงม้า วันหนึ่งฝนตกหนักมาก

มันสาดและรั่วไปหมด จะหาที่นอนตรงไหนก็ไม่ได้ มีแต่
น้ำเต็มไปหมด เขาวิ่งหัวซุกหัวซุนทั้งหนาวทั้งเปียก มอง
ไปเห็นรางหญ้ารางหนึ่งว่างอยู่ จึงตรงเข้าไปซุกหัวนอน
ลงไปใ้รางหญ้านั้น เจ้าม้าตัวหนึ่งเดินไปเดินมา เห็นชู
เข้าไปนอนอยู่ในรางของมัน มันก็เอามาจุมกไปคุนๆ แต่ไม่ได้
ทำอะไร คือไม่ได้แสดงอาการกราดเกรี้ยวที่ชู้มาอาศัยราง
ของมันอยู่ ชู้มีความเห็นอกเห็นใจซาบซึ้งในความกรุณา
ของเจ้าม้าเป็นที่สุด เข้าไปกอดคอเจ้าม้านั้นไว้ แล้วก็
คร่ำครวญร้องให้อยู่ในใจ ว่าทำไมชีวิตเขาจึงเป็นเช่นนี้ แล้ว
พ้อเขาไปอยู่ที่ไหน

แล้ววันหนึ่งเขาก็ได้ภรรยาด้วยวิธีแปลกประหลาด
ที่สุด คือมีมณฑลหนึ่งเป็นมณฑลที่ยากแค้นมาก ผู้หญิง
ที่มณฑลนั้นจะต้องพยายามหาคู่ คือหาผู้ชายที่ตัวจะไป
อยู่ด้วย วันหนึ่งก็มีเพื่อนคนเลี้ยงม้าด้วยกันวิ่งมาถามว่า
“แกอยากมีเมียไหม แกจะแต่งงานไหม” ชู้ก็ว่าเขาพูด
เล่นก็ตอบว่า “เออสิ” เพื่อนก็ถาม “จริงนะ เราจะไป
จัดการเตี๋ยวันนี้” ชู้ก็ว่า “เออ! เออสิ” นายคนนั้นก็วิ่งหาย
ไป พอถึงตอนเย็น ก็มีผู้หญิงคนหนึ่งถือห่อผ้าท่าทาง
ทรุดโทรมเหนื่อยล้าเต็มทีเข้ามาที่บ้าน เจ้าเพื่อนคนนั้นก็

บอกว่า “นั่นไง มาแล้ว” ชู้ก็ตกใจ อะไรกันนี่วันเดียวเสร็จเรียบร้อย มาถึงแล้ว ทำอย่างไรกันล่ะ ไม่รู้จะทำอย่างไร เพราะมีเพียงกระท่อมเก่าๆ ซึ่งไม่ใหญ่นัก แล้วก็ยังมีเตียงเก่าๆ อยู่ตัวหนึ่ง ผู้หญิงคนนั้นเข้ามาพร้อมกับห่อผ้าห่อหนึ่ง มาถึงก็ลงนั่งไม่พูดไม่จา แก่ห่อผ้าออก ในนั้นมีเศษผ้าเก่าๆ มีเข็มมีด้าย เธอจัดแจงไปหยิบเสื่อกางเกงเก่าๆ ของนายชู้ที่แขวนอยู่แถวนั้นมานั่งลงปักชุนไม่พูดไม่จา ไม่ได้ถาม ไม่มีใครถามใครว่า มาทำไม เพื่ออะไร ฉันรักเธอ คุณรักฉันไหม ไม่มีเลย ชู้ก็นึกแปลกใจ! ทำอย่างไรดี

มองดูผู้หญิงคนนี้นี่หน้าตาก็เกลี้ยงเกลาดีหรือ แต่ทำไมจะสวยอะไรสักเท่าไร แล้วชู้ก็นึกสงสัยว่า นี่เขาเดินทางมาคงเหน็ดเหนื่อยมาก ก็เลยตักน้ำไปให้ดื่ม “เอ้า! ดื่มน้ำเสียสิ” ผู้หญิงนั้นก็มองอย่างขบขัน ชู้นั่งลงนึกถึงเรื่องราวของตัวเอง เขารู้สึกว่าบ้านของเขาอบอุ่นขึ้นมาบ้าง เพราะมีชีวิตอีกชีวิตหนึ่งเข้ามาอยู่ คล้ายๆ กับว่ามีคนมาร่วมเป็นร่วมตายด้วย ถึงแม้จะยังไม่ได้พูดกันสักคำก็ตาม ชู้นั่งปิดหน้าด้วยความรู้สึกครึ่งวันทศครึ่งอึดใจ อึดใจ หญิงคนนั้นจึงเข้าไปนั่งด้วยที่เตียงเพราะเห็นท่าทาง

ชู้เตร้าสลด ตกลงคีนนั้นทั้งคีนเลยนั่งคู้กันอยู่บนเตียงนั้น
จนสว่าง

ผู้หญิงคนนั้นชื่อ “ชีวจื่อ” มาจากมณฑลที่ยากจน
มาก แล้วอันที่จริงที่มานี้ เขาก็ไม่ตั้งใจจะพาดัวมาให้ชู้
หรือก แต่จะพามาให้ผู้ชายอีกคนหนึ่งซึ่งทำหน้าที่เป็นคน
ขับรถแทรกเตอร์ แต่เผอิญวันที่เจ้าสาวมา ว่าที่เจ้าบ่าว
เกิดอุบัติเหตุตาย ชิวจื่อไม่รู้จะทำอย่างไรเลยนั่งอยู่โคน
ต้นไม้ นายเพื่อนคนนั้นไปเห็นเข้าก็สงสาร เพราะคนอื่น
เขามาดูเขาก็ว่าไม่สวย เจ้าเพื่อนเห็นว่าชู้เป็นคนดีแล้วก็
อยู่คนเดียว จึงมาถามว่า “แกจะเอาเมียใหม่” แล้วก็เลย
พามาให้ ตกลงก็เลยอยู่ด้วยกันด้วยวิธีนี้

ชีวจื่อเป็นผู้หญิงที่ไม่มีการศึกษา อ่านหนังสือไม่
ออก ไม่เคยรู้ว่าการศึกษาคืออะไร แต่เมื่อมาอยู่กับชู้ เขา
ก็ทำหน้าที่ทุกอย่าง บ้านของเขาเนื้อที่ทั้งหมดดูเหมือนจะ
มีอยู่ประมาณ ๑๘ ตารางวา ชิวจื่อบอกว่าเขาเผาอิฐเป็น
พอเผาได้ก็เอามาทำรั้ว พอทำรั้วเสร็จเขาก็เลี้ยงเป็ดเลี้ยง
ไก่ เป็ดไก่ก็ค่อยๆ เพิ่มขึ้นๆ เขาอยากเลี้ยงหมูแต่ไม่ได้
รับอนุญาตให้เลี้ยง เขาจึงปลูกผัก บ้านของชู้ซึ่งแห้งแล้ง

อดอยากไม่มีอะไรกินก็ค่อยๆ กินที่อยู่ดี ต่อมาก็มียุสาว
ออกมาคนหนึ่ง เขายังยากจนเหมือนเดิมแต่มีความสุขขึ้น
ในวันแต่งงานคือวันร่วมชีวิตของเขา เพื่อนฝูงที่เป็นคน
ยากจนจนด้วยกันได้สละเงินทองมาเป็นของขวัญคนละเล็ก
คนละน้อย คนนั้นให้นั้น คนนี้ให้นี้ ชีวิตเขาเริ่มต้นด้วย
ของบริจาคจากเพื่อนคนจนด้วยกัน

อยู่มาวันหนึ่งฉันได้รับคำสั่งเรียกตัวไปที่สำนักงาน
ใหญ่ของคนเลี้ยงม้า หัวหน้าของเขายกข่าว่ามีการผลิต
เกิดขึ้น บัดนี้ปรากฏว่าเธอไม่ใช่ชายทุน แท้จริงเป็นพวก
เดียวกับเรา จึงกลับไปทำหน้าที่เป็นครูสอนหนังสือตาม
เดิม นายชูรับฟัง นิ่งอั้นแล้วก็ร้องไห้ใหญ่เลย ยิงบอก
ว่าไปสิก็ยิงร้องไห้ คงจะร้องไห้ออกมาด้วยความอัดอั้นตัน
ใจ ว่าอะไรกันนะมันได้หล่นมาใส่เขาอยู่เรื่อยๆ เดียวก็ผลัก
ลง เดียวก็ผลักขึ้นอยู่ตลอดเวลา นี่ก็ไม่ถึงว่าจะเป็นอย่าง
นี้ แต่เขาก็เป็นคนว่าง่าย ให้ไปสอนหนังสือก็ไป พวก
ลูกคนเลี้ยงม้าก็แปลกใจ นี่คนเลี้ยงม้าเพื่อนพ่อเรา ทำไม
วันนี้กลายเป็นครูเราแล้ว แต่เขาก็เป็นครูที่ดี จึงเป็น
ที่พอใจของเพื่อนฝูงที่เลี้ยงม้าด้วยกัน เพราะชูสอนลูกของ
เขาให้มีความรู้ ให้เป็นคนดีได้ เขาชอบใจชูที่สุดเลย และ

ไม่รู้จะตอบแทนอะไรชู้ดี

แล้ววันหนึ่งชู้ก็ได้รับจดหมายจากพ่อ ว่าพ่อมาขอให้ไปหา เขาก็ไป พ่อชวนให้ไปอยู่เมืองนอกด้วยกัน เพราะพ่อเกิดมีความรู้สึกละอายใจที่ได้ทิ้งลูกไปตั้งแต่ยังเล็ก แล้วก็คิดว่าลูกคงจะลำบากตรากตรำอะไรต่าง ๆ ชู้คิดย้อนหลังถึงชีวิตของเขาที่ผ่านมา แล้วก็ตัดสินใจไม่ไปกับพ่อ

ตอนที่เขาไปหาพ่อ ชิวจื้อตัมไข้ให้เอาไปฝากพ่อ พ่อเป็นเศรษฐีอยู่ที่อเมริกา มีโรงงานมากมายหลายแห่ง ข้าวปลาอาหารต่าง ๆ ที่พ่อกินเทียบกับไข้ตัมที่ชิวจื้อคะยันคะยอให้เอามาฝากไม่ได้เลย ยิ่งดูยิ่งไม่มีค่า ยิ่งไร้ราคา กระเป๋าเดินทางของพ่อประทับตราไม่รู้ว่่ากี่เมืองกี่ประเทศ ส่วนกระเป๋าของชู้เป็นกระเป๋าที่สวยงามเท่าที่จะหาได้ในตำบลที่เขาอยู่ พ่อไปเทียบกับกระเป๋าของพ่อแล้ว บอกไม่ถูกเลยว่า กระเป๋าของเขาเหมือนกับห่ออะไร ดูมันไม่ใช่กระเป๋าเลย ผู้แต่งเปรียบเทียบให้เห็นถึงความยากจนกับความมั่งมีด้วยการอุปมาอุปไมยต่าง ๆ

สรุปว่าชู้กลับมาบ้านมหาลูกเมียอย่างเดิม ส่วนพ่อ

คนมีการศึกษา คือ

คนที่สามารถพัฒนาชีวิตให้เจริญงอกงาม

ในทุกลำดับขั้นตอนของชีวิต

และสามารถที่จะใช้สติปัญญา

แก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นให้ลุกล่วงไปได้ด้วยดี

ก็กลับไปด้วยความสบายใจขึ้น ถึงแม้จะผิดหวังที่ลูกไม่ได้
ไปอยู่ด้วย แต่ก็สบายใจที่ได้รู้ว่าลูกที่เขาทอดทิ้งไว้สามารถ
รักษาตัวได้ ทำมาหากินเป็นหลักเป็นฐาน แล้วยังทำ
ตนเป็นประโยชน์แก่ผู้อื่น เป็นประโยชน์แก่สังคมของเขา
อีกด้วย เรื่องก็จบลง

การทำหน้าที่เพื่อหน้าที่

เราเห็นธรรมชาติอะไรจากเรื่องนี้บ้าง ข้อแรกก็บอกได้
ว่ารู้สึกติดใจในเรื่องของชีวิตของคนที่ไม่เชยกับอนิจจัง
อยู่ตลอดเวลา อนิจจังของชีวิต ชีวิตของชูที่มองเห็น
ชัด ใครเป็นคนจัด ชูจัดหรือเปล่า ชูลิขิตชีวิตของเขา
หรือเปล่า

แน่นอนทีเดียว ชูลิขิตชีวิตของเขาเอง ส่วนที่มัน
เป็นไปต่างๆ มันเป็นไปตามกฎอิทัปปัจจยตา แต่ไม่ว่า
ชีวิตจะเป็นไปอย่างไร สิ่งที่ชูปฏิบัติอยู่เป็นนิจคือการทำ
หน้าที่นั้นให้เกิดประโยชน์ที่สุด เมื่อหน้าที่ของคนเลี้ยง
ม้ามาถึง เขาก็ทำหน้าที่ของคนเลี้ยงม้าอย่างดีที่สุด เมื่อ
หน้าที่ของครูมาถึง เขาก็ทำหน้าที่ของครูอย่างดีที่สุด

เมื่อน้ำที่ของลูกมาถึง เขาก็ทำหน้าที่ของลูกอย่างดีที่สุด ด้วยการอธิบายให้พ่อเข้าใจว่าทำไมเขาจึงควรอยู่ที่เมืองจีนต่อไป เพื่ออะไร ก็เพื่อประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นแก่ตัวเขาเองและแก่สังคมของเขา ถ้าหากว่าสังคมนั้นเปลี่ยนจากสังคมนิยม เปลี่ยนจากคอมมิวนิสต์นิยม หรือเปลี่ยนจากประชาธิปไตยนิยมเป็นธรรมาธิปไตยนิยมได้เมื่อไหร่ นั่นแหละชู้จะไม่ต้องถูกโยนไปโยนมา ในเมื่อเขาได้ทำสิ่งที่ถูกต้องอยู่ตลอดเวลาแล้ว

ชู้ไม่ได้มีความทุกข์ และสามารถพาตัวเองให้ล่วงรู้ความทุกข์ไปได้ ทั้งนี้เพราะเขามองเห็นแล้วว่า สิ่งที่ดีควรทำอย่างดีที่สุดนั่นคือหน้าที่ นี่เรียกได้ว่าชู้ลิขิตชีวิตของเขาเอง ด้วยการพาใจของเขามาพบว่า การทำหน้าที่เพื่อหน้าที่ให้ดีที่สุดแหละเป็นสิ่งที่มนุษย์พึงกระทำ

ผู้อ่านจะมองเห็นธรรมะที่เกิดขึ้นในหนังสือได้อย่างนี้ ถ้าผู้อ่านอ่านวรรณกรรมโดยมีความรู้ธรรมะพอ ก็จะพินิจชีวิตและพฤติกรรมของตัวละครนั้นในแง่ของธรรมะให้เห็นอยู่ตลอด ถ้าศึกษาอย่างนี้ก็จะค่อยซึมซาบในธรรมะ และสามารถนำธรรมะมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้อีกด้วย

ที่นี้ลองมาดูชีวจื้อซึ่งเป็นภรรยา ทั้งๆ ที่เป็นคนไม่มีความรู้เลย แต่ชีวจื้อจะสอนลูกของเขาอยู่เสมอว่า สิ่งที่เราควรพอใจคือ สิ่งที่เราได้กระทำด้วยตัวของเราเอง แล้วได้รับผลจากการกระทำนั้น เหมือนอย่างเวลาที่แม่จะซื้อเกลือ แม่ก็รู้ว่าเป็นเงินที่ได้มาจากการขายไข่ เวลาที่แม่จะซื้อสมุดดินสอให้ลูกไปโรงเรียน แม่ก็รู้ว่าเป็นเงินที่ได้มาจากการขายผัก เมื่อชีวจื้อจะซื้ออะไรเขาจะบอกตัวเองว่า นี่เป็นเงินที่ได้มาจากนั้นจากนี้ เป็นเงินที่เกิดจากน้ำพักน้ำแรง เขาเป็นคนไม่มีการศึกษา แต่เขาก็สอนลูกของเขาให้รู้จักว่า ศักดิ์ศรีของการกระทำอยู่ที่ตรงไหน คุณค่าของการกระทำคืออะไร นั่นก็คือการที่สามารถกระทำให้เกิดประโยชน์ทั้งแก่ตัวเองและผู้อื่น เขาสอนด้วยคำง่าย ๆ อย่างนี้

เช่นนี้แล้วคนอย่างชีวจื้อจะเรียกว่าเป็นคนมีการศึกษาได้ไหม ทั้งๆ ที่เขาไม่เคยได้รับการศึกษาในสถาบันแห่งไหนเลย คงต้องมาพิจารณากันดูว่า ความหมายของการศึกษาคืออะไร ความหมายของการศึกษาก็คือการที่คนคนหนึ่งสามารถจะพัฒนาชีวิตของตนให้เจริญงอกงามไปได้ทุกลำดับขั้นตอนของชีวิต ถ้าผู้ใดบอก

ว่าฉันได้รับการศึกษา แต่ผู้นั้นไม่สามารถพัฒนาชีวิตของตนเองให้เจริญงอกงามยิ่งขึ้นๆ ไปตามลำดับ กลับพาชีวิตนั้นตกจมไปสู่ความน่าหมิ่นในความทุกข์ ถ้าเป็นเช่นนั้นเราจะเรียกว่าผู้นั้นมีการศึกษาได้อย่างไร หรือมิฉะนั้น การศึกษาที่ได้รับมาก็ไม่ถูกต้องหรือเป็นการศึกษาที่ไร้ประโยชน์ จึงไม่สามารถนำมาพัฒนาชีวิตของตัวเองได้

ส่วนชีวิตจื้อนั้นการศึกษาของเขามาจากประสบการณ์ เขาอาจจะได้รับการศึกษามาจากการสอนการอบรมของพ่อแม่บ้าง แล้วก็นำมาใช้ในชีวิตประจำวัน เขาพัฒนาชีวิตจากความไม่มีอะไรให้เป็นชีวิตที่อยู่ดีกินดี มีข้าวมีผักกินอุดม เลี้ยงเปิดเลี้ยงไก่ให้ลูกได้กินไข่ มีสุขภาพพลานามัยดี และเศรษฐกิจของตนก็ดีขึ้นด้วย

หรือเมื่อตอนที่ซู่ได้รับคำสั่งให้กลับไปทำหน้าที่ครูอีกครั้ง เขาได้รับเงินชดเชยดูเหมือน ๕๐๐ หยวน ซึ่งมากที่สุดในชีวิตของชีวิตจื้อ เขาไม่เคยได้แตะเงินที่มีจำนวนมากมหาศาลถึงอย่างนี้เลย จนกระทั่งมือนี้สั่น นับไปนับมาไม่ถ้วนสักที เสียงพูดของซู่ที่รำพันถึงความหลังที่ผ่านมาก็รบกวนสมาธิ จนต้องบอกให้หยุดพูดเสียที่เถอะเขาจะนับเงิน

อย่ามาถามเขาเลยว่า เกียรติศักดิ์ของคนอยู่ที่ไหน อยู่ที่ไหนไม่สำคัญ เพราะชีวิตคือเห็นว่าคุณเป็นคนดีอยู่ตลอดเวลา ไม่เห็นคุณทำอะไรผิดสักอย่างเดียว เพราะฉะนั้นไม่ต้องมาถามว่า เกียรติศักดิ์ของคนอยู่ที่ไหน หยุดพูดเสียที่เขาจะนับเงิน เพราะเงินนี้มันมาจากคุณค่าของการทำงาน เพื่อความดีของเขาเอง เขาไม่ได้ได้เงินนี้มาจากความคดโกงหรือเบียดเบียนใคร ฟังดูแล้วเหมือนกับว่าชีวิตคือเป็นคนงกเงิน แต่หาเป็นเช่นนั้นไม่ เพราะเมื่อได้ยืมว่า พ่อของชูมาและพ่อเป็นมหาเศรษฐีมีเงินมากมาย ชีวิตไม่พูดถึงเงินของพ่อสักคำ กลับจะยื่นจะยอให้สามีเอาไข่ต้มไปฝากพ่อ แสดงน้ำใจจากคนจนๆ

เมื่อพิจารณาแล้วก็คงจะต้องบอกว่า คนอย่างชีวิตนี้แหละ เป็นคนมีการศึกษา เป็น Educated Person ได้ เพราะเขาสามารถพัฒนาชีวิตของเขาให้เจริญอกงามได้ทุกลำดับขั้นตอนของชีวิต และเขาสามารถที่จะใช้สติปัญญาแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในชีวิตให้ลุล่วงไปได้ด้วยดี

ความจนมารี เขาไม่ได้เกรงกลัวความจน มือเท้ายังมี สติปัญญายังมี ก็หาวิธีแก้ไข แทนที่จะหมดเวลา

ไปกับการนั่งบน คร่ำครวญ หรือวิพากษ์วิจารณ์ไปต่างๆ
อย่างไรสาระ เขาไม่ทำ แต่กลับใช้เวลาให้เกิดประโยชน์
อย่างมีคุณค่า

ฉะนั้น พออ่านเรื่องคนเลี้ยงม้าจบ ก็ต้องบอกว่านี่
แหละคือวรรณกรรมเพื่อชีวิต ตัวละครในเรื่องทั้งหมดที่
เป็นตัวเอก ผ่านอุปสรรคของชีวิตมามาก ตกระกำลำบาก
เกลือกกลิ้งกับความทุกข์มามาก แต่เขาไม่ย่อท้อ จิตใจ
ของเขาไม่ได้แสดงความชอกช้ำ เขาแสดงถึงวิธีการที่จะ
ใช้สติปัญญา กำลังกาย กำลังใจ แก้ไขปัญหาในชีวิต
ของเขาจนหลุดพ้นไปด้วยดีโดยตลอด จนได้ประสบกับความ
สุขตามควรแก่สถานะแห่งตน

เจ้าประคุณท่านอาจารย์พุทธทาสได้ย้ำอยู่เสมอๆ ว่า
ถ้ารู้จักทำหน้าที่เพื่อหน้าที่อย่างถูกต้องอยู่ทุกขณะแล้ว ตัว
ฉันของฉันมันจะละลายไปโดยอัตโนมัติ โดยเราไม่รู้ตัวเลย
เพราะอะไร ก็เพราะสิ่งที่เหลืออยู่มันมีแต่การกระทำ มี
แต่ความรู้สึกสำนึกในหน้าที่ ตัวฉันของฉันมันก็เลยหายไป
ไป เมื่อมันหายไปทุกข์ก็ไม่เกิด

การกระทำที่ถูกต้องคืออย่างไร ก็คือการกระทำที่เป็นคุณแก่ทุกฝ่าย ผู้ที่ได้รับผลจากการกระทำนั้นได้รับประโยชน์ รวมทั้งตัวผู้ที่กระทำด้วย ถ้าทำแล้วผู้อื่นได้รับประโยชน์แต่ตัวผู้กระทำรู้สึกเป็นทุกข์ แม้การกระทำนั้นจะเป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น ในทางธรรมะเราก็ยังเรียกว่าไม่ถูกต้อง ทำไม่ถึงไม่ถูกต้อง ก็เพราะว่ายังมีผู้เสียประโยชน์ที่เกิดความทุกข์จากการกระทำนั้น คือตัวผู้กระทำเอง

ข้อนี้เหมือนกับเส้นผมบังภูเขา มองกันไม่ค่อยเห็น โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่เป็นคนดี ที่เชื่อตัวเองว่าฉันเป็นคนดี แล้วก็เสียสละอุทิศชีวิตเพื่อจะทำความดี เพื่อประโยชน์แก่ผู้อื่นผู้นั้นตลอดถึงแก่ส่วนรวม แต่แล้วก็ เป็นทุกข์เพราะการทำความดีนั้น ทำไม่ถึงจะต้องทุกข์ด้วย ในเมื่อเราทำความดีแล้วก็น่าจะพอใจว่าเราได้ทำความดี ได้ทำหน้าที่ของเราแล้ว แต่ที่ยังเป็นทุกข์เพราะการทำความดี ก็เพราะเหตุว่า ยึดมั่นถือมั่นในความดีนั้นว่าเป็นของฉัน ยึดบุญนั้นว่าเป็นของฉัน เมื่อมันเป็นของฉันขึ้นมาเมื่อไหร่ อย่าลืมว่า “ฉันและของฉัน” ปราบกฏที่ไหน นี่เป็นตัวร้ายที่สุด เป็นศัตรูที่ร้ายกาจที่สุดของมนุษย์ ที่ทำให้มนุษย์ไม่สามารถดำรงชีวิตอย่างปกติสุขได้

ฉะนั้น จงพยายามกำจัด “ฉันและของฉัน” ออกไป เพราะว่าคุณมีฉันปรากฏขึ้นมา มันก็มีของฉัน ความดีของฉัน ความชอบของฉัน ความเสียสละของฉัน การอุทิศตนของฉัน แล้วก็มีความหวังตามมา เมื่อไม่ได้อย่างที่หวังก็เลยเกิดความทุกข์ขึ้น การกระทำเช่นนี้จึงเป็นความถูกต้องเพียงบางส่วน ไม่ถูกต้องอย่างสมบูรณ์ แต่ถ้ากำจัดตัวฉันของฉันได้เมื่อใด ก็จะมีชีวิตที่เป็นปกติสุข เป็นผู้สงบเย็น เพราะไม่ตกอยู่ภายใต้อำนาจของความอยากที่เกินความพอดีได้ เหมือนอย่างชูและชิวจื่อสองสามีภรรยาที่มีชีวิตเรียบง่าย พอใจในสิ่งที่ตนมีและสิ่งที่ตนได้ ด้วยการช่วยตัวเองและพึ่งตัวเองด้วยการกระทำที่สุจริต จึงมีชีวิตที่พอเพียงและเป็นสุขสงบยิ่ง

เคยได้ยินท่านผู้รู้ท่านกล่าวว่า “สุขแท้จริง ไม่วิ่งไปตามโลก”

ได้ฟังแล้วก็ต้องหยุดคิดว่า “จริงหรือ?” อยู่ในโลกแล้วจะไม่วิ่งตามโลก มันมิเป็นการขวางโลกไปหรือ?

จะเป็นจริงเพียงใด ก็ขอให้ลองไตร่ตรองดูจากชีวิต

จริงของ **คุโรยานางิ เท็ตสึโกะ** ผู้เขียนเรื่อง “โตะโตะจัง เด็กหญิงขำหน้าต่าง” อัดชีวิตประวัติที่ขายดีสูงสุด

โตะโตะจัง หรือ คุโรยานางิ เท็ตสึโกะ สุภาพสตรีชาวญี่ปุ่นซึ่งเป็นที่รู้จักของคนญี่ปุ่นทั้งประเทศตลอดถึงในต่างประเทศทั่วโลก ในฐานะเป็นเจ้าของรายการโทรทัศน์ยอดเยี่ยม เป็นดารายอดนิยมที่จัดรายการโทรทัศน์ที่สร้างสรรค์ ได้รับแต่งตั้งให้เป็นทูตพิเศษขององค์การยูนิเซฟ ให้ไปเยี่ยมเยียนเด็กๆ ในประเทศต่างๆ รวมทั้งประเทศไทยด้วย

ไม่วิ่ง “ตาม” โลก

โตะโตะทำงานในวงการโทรทัศน์ ซึ่งมีการแข่งขันชิงดีกันค่อนข้างสูง ในสมัยที่โตะโตะเริ่มเข้ารับการฝึกอบรม โตะโตะได้รับฟังคำสอนจากครูที่มาอบรมการแสดงคนหนึ่ง กล่าวว่า “คนที่ไม่เชื่อคนอื่นออกนอกทาง จะต้องถูกเขาเขี่ย”

เรื่องจริงที่... ความสำเร็จ... การปฏิบัติ...
ความสำเร็จ... การปฏิบัติ...
ความสำเร็จ... การปฏิบัติ...
ความสำเร็จ... การปฏิบัติ...
ความสำเร็จ... การปฏิบัติ...
ความสำเร็จ... การปฏิบัติ...
ความสำเร็จ... การปฏิบัติ...
ความสำเร็จ... การปฏิบัติ...
ความสำเร็จ... การปฏิบัติ...
ความสำเร็จ... การปฏิบัติ...

บทที่ "นรก" อธิบาย

บทที่ "นรก" อธิบาย...
บทที่ "นรก" อธิบาย...
บทที่ "นรก" อธิบาย...
บทที่ "นรก" อธิบาย...
บทที่ "นรก" อธิบาย...

สุขที่แท้จริง ไม่วิ่งไปตามโลก

บทที่ "นรก" อธิบาย

บทที่ "นรก" อธิบาย

เมื่อโตะโตะได้ฟังแล้ว ก็บอกตัวเองว่า “ทำไม่ได้! ฉันทำไม่ได้!” เพราะคำสอนของครูโคบายาชิดังก้องอยู่ในใจว่า “ทุกคนต้องร่วมมือกัน ต้องรักกัน ไม่ว่าจะทำอะไร จะต้องช่วยเหลือกันเสมอ”

โดยเหตุที่โตะโตะ “ไม่วิ่งตามโลก” ในยุคสมัยที่โรค “เขี่ยคนอื่น” ระบาดหนักในสังคม โตะโตะจึงได้เป็นอะไรๆ อีกมากมายหลายอย่าง ซึ่งล้วนเป็นสิ่งที่มีความประโยชน์อย่างคุ้มค่าแก่การที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์

ครูโคบายาชิเป็นเจ้าของและครูใหญ่โรงเรียนโทโมเอ ซึ่งเป็นโรงเรียนประถมศึกษา เป็นครูที่โตะโตะบอกแก่ใครๆ ว่า “เป็นครูที่แสนวิเศษ”

ทั้งนี้เพราะครูโคบายาชิเชื่อว่า เด็กทุกคนเกิดมาพร้อมกับพื้นฐานนิสัยที่ดี แต่ถูกทำลายเสียเพราะสิ่งแวดล้อม หรือได้รับอิทธิพลที่ไม่ดีของพวกผู้ใหญ่เสียก่อนที่จะโตขึ้น ฉะนั้น ครูจึงควรต้องรีบช่วยกันหา “สิ่งที่ดี” นั้น และส่งเสริมสนับสนุนให้เป็นไปในทางที่ถูกต้อง เพื่อให้ศักยภาพของเด็กได้เจริญงอกงามอย่างเต็มที่

ครูโคบายาชิจะบอกบรรดาครู ๆ เสมอว่า “อย่าจับเด็กใส่กรอบ เพราะความคิดฝันของเด็กใหญ่กว่ากรอบของคุณ”

ครูโคบายาชิให้ความเอาใจใส่ดูแลเด็กทุกคนในโรงเรียนโทโมเออย่างทั่วถึง ไม่ว่าจะเป็นเด็กที่ฉลาดน้อยหรือฉลาดมาก เด็กแข็งแรงหรือเด็กพิการ รวมไปถึงเด็กที่มีความแตกต่างจากเพื่อน ๆ ในทางลบอีกด้วย

โตะโตะจังเป็นเด็กเฉลียวฉลาด แต่ซุกซน ช่างพูด และช่างจินตนาการ จึงถูกผู้ใหญ่ที่ไม่เข้าใจเด็ก เช่น ครูประจำชั้นอนุบาลที่โรงเรียนแรกของโตะโตะจังกล่าวหาว่าเป็นเด็กที่ก่อปัญหา ถึงกับขอให้ออกจากโรงเรียน แต่ครูโคบายาชิจะหมั่นพูดคุยกับโตะโตะจังเสมอด้วยท่าทางธรรมดาๆ แต่จริงใจว่า “ความจริงหนูเป็นเด็กดีรู้ไหม?”

และด้วยประโยชน์เอง ที่กระตุ้นจิตสำนึกของโตะโตะจัง ให้อยากจะกระทำแต่สิ่งที่ดีๆ มีประโยชน์ให้มากขึ้นและมากขึ้น

เด็กหญิงจากสถานพินิจเยาวชนแห่งหนึ่งในญี่ปุ่น
หลังจากที่ได้อ่านเรื่อง “โต๊ะโต๊ะจัง เด็กหญิงข้างหน้าต่าง”
แล้ว ได้เขียนจดหมายถึงโต๊ะโต๊ะหรือคุโรยานางิว่า “ถ้า
หนูมีแม่อย่างแม่ของโต๊ะโต๊ะจัง และมีครูอย่างครูโคบายาชิ
หนูคงไม่ต้องมาอยู่ที่นี่”

ไม่ทราบว่าคุณข้อความเชิงอุทธรณ์ร้องทุกข์ของเด็กหญิง
ที่น่าสงสารคนนี้ จะได้กระเทือนเข้าไปในหัวใจของผู้ที่ได้
ชื่อว่าเป็นแม่ และเป็นครูอย่างไรบ้างหรือไม่หนอ

ครูโคบายาชิ “ไม่วิ่งตามโลก” และไม่สอนให้ลูก
ศิษย์วิ่งตามโลก เพราะการ “ตาม” ไม่ต้องใช้สติปัญญา
อะไรนักหนา ตรงกันข้ามมันกลับเป็นการบั่นทอนสติปัญญา
และศักยภาพของมนุษย์ที่ธรรมชาติได้ให้มาอย่างน่า
เสียดาย

เป้าหมายการศึกษาในยุคปัจจุบัน นิยมปลุกฝังให้
นักเรียนถือความสำเร็จในชีวิตเป็นสำคัญ

แต่ครูโคบายาชิตั้งใจสอนอบรมลูกศิษย์ให้เติบโตขึ้น
เป็น “มนุษย์” ที่สามารถช่วยกันรังสรรค์ชีวิตและโลกให้
สวยงามและอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกัน

นี่คืออุดมคติชีวิตหรือเป้าหมายสูงสุดของการจัดการ
ศึกษา และการให้การอบรมสั่งสอนของครูผู้มี “คุณธรรม
และจริยธรรม” อยู่ในหัวใจ

การที่จะมองให้เห็น “จริยธรรม” ในวรรณกรรมผู้อ่าน
ย่อมจะต้องอ่านอย่างพิถีพิถะระห์ และด้วยการมีความรู้
ความเข้าใจในธรรมะเป็นพื้นฐานประกอบด้วย

ความเข้าใจธรรมะย่อมทำให้เกิดความเข้าใจในเรื่อง
ของชีวิตว่า องค์ประกอบของชีวิตคือ กาย-จิต เมื่อต้องการ
จะพิเคราะห์ชีวิต จึงจำต้องเจาะพิเคราะห์เข้าไปที่จิตซึ่งเป็น
ประธานของชีวิต เจาะเข้าไปให้เห็นชัดว่าทุกวันนี้คนส่วน
ใหญ่มีชีวิตอยู่กับอะไร? และอยู่เพื่ออะไร?

อยู่กับความจริง คือสิ่งที่เป็นสัจธรรม หรืออยู่กับ
ภาพหลอนที่เป็นเพียงสิ่งมายา

พอใจยกย่องวัตถุดิบว่าเป็นสิ่งมีคุณค่าสูงสุด หรือเกิด
ทุน “จริยธรรม” ว่าเป็นสิ่งมีคุณค่าสูงสุดของชีวิตมนุษย์

นวนิยายรางวัลซีไรท์ พ.ศ. ๒๕๓๑ เรื่อง “ดั่งสูง
ซุงหนัก” ของนิคม รายวา ให้ทั้งภาพและข้อคิดที่ชัดเจน
ในการพิเคราะห์ชีวิต เพื่อพิเคราะห์จริยธรรมที่แฝงอยู่ใน
วรรณกรรมเรื่องนี้

“พ่อเลี้ยง” ตัวละครที่ไม่เคยปรากฏตัวให้ผู้อ่านได้
เห็นหน้า มีธุรกิจหลายอย่าง มีกิจการตัดไม้ในป่า ล่อง
ซุง แกะสลักสัตว์จากไม้ โดยเฉพาะแกะสลักช้าง มีร้าน
รับทำสัตว์สตัฟฟ์ และอื่นๆ อีก แต่ละกิจการล้วนทำราย
ได้งามให้แก่เขาทั้งนั้น และแน่นอนที่ว่าพ่อเลี้ยงก็เป็นคน
หนึ่งซึ่งพอใจ “การเอาให้ได้” ยิ่งกว่าการแบ่งปันเผื่อแผ่แม่
เล็กน้อย

นักล่าสัตว์ที่ล่าสัตว์มาได้ ไม่ว่าจะเป็นสัตว์ใหญ่หรือ
สัตว์เล็ก เมื่อนำมาส่งให้ที่ร้านสตัฟฟ์ของพ่อเลี้ยง ก็
จะส่งเหมือนๆ กันทุกคนว่า “ทำให้เหมือนกับมีชีวิตเลยนะ”

...
 ...
 ...
 ...
 ...
 ...

...
 ...
 ...
 ...
 ...
 ...

เราเพียงแต่มาพบกัน มารู้จักกัน
 เราไม่ได้มาเพื่อจะเอาจากกัน
 แต่มาเพื่อให้แก่กัน

...

ค่างาย ลูกจ้างของพ่อเลี้ยง อดรำพึงกับตัวเองไม่ได้ว่า “สัตว์สัตว์พวกนี้เคยมีชีวิตมาแล้วทั้งนั้น มีเลือดเนื้อ มีจิตใจ คนยิ่งมันตาย แล้วก็จะเอาซากมันมาทำให้ดูคล้ายกับมีชีวิต คนเรานี่แปลก ซากสัตว์ให้ตาย คั่วกัใส่ พุงมันออก ปลิดหัวใจมันทิ้ง แล้วมามองหาชีวิตจากซากของมัน”

เราในเขา เขาในเรา

ค่างายจึงมีคำถามขึ้นในใจว่า “เราจะฆ่าชีวิต เพื่อสร้างชีวิตได้อย่างไร?”

นี่เป็นคำถามที่มนุษย์น่าจะต้องชวนกันพิเคราะห์ อย่างยิ่งมิใช่หรือ?”

เหมือนกับการแกะสลักช่างไม้ คนที่เป็นช่างก็แกะสลักช่างไม้นั้นอย่างทะนุถนอม ด้วยความประณีตบรรจง เพื่อทำ “ซาก” ไม้ นั้นให้ดูงดงาม ให้ดูมีชีวิต

แต่กับข้างจริงที่มีชีวิต มีลมหายใจ เขากลับกระทำต่อมันอย่างทารุณ สับขอลงที่หัวมันอย่างไม่ปราณี เอาเหล็กแหลมแทงมัน เพื่อให้มันออกกำลังลากก่อนซุ่มหีมาเพื่อเอามาแกะสลักข้างไม้ แล้วก็พีรีพีไรแกะซากไม้นั้นอย่างจะให้มันมีชีวิตขึ้นมาให้ได้

แต่ข้างที่มีชีวิตเลือดเนื้อกลับถูกทำร้ายอย่างทารุณจนทำให้ความมีชีวิตชีวาของมันต้องหดหายกลายเป็นเพียง “ซากชีวิต”

น่าพิเนิจดูว่า ชีวิตคนทุกวันนี้อยู่กับ “ซาก” หรืออยู่กับ “สิ่งจริง”

คนทุกวันนี้พอใจกับอยู่กับ “สัตว์สัตพ์” หรืออยู่กับ “สัตว์มีชีวิต”

“ค่างาย” แม้เป็นเพียงชาวบ้านจนๆ เป็นลูกจ้างของ “พ่อเลี้ยง” ผู้ร่ำรวย แต่ค่างายไม่เคยยอมทิ้งคำถามที่ถามตัวเองว่า “เราจะฆ่าชีวิตเพื่อสร้างชีวิตได้อย่างไร?”

แล้วเขาก็คิดต่อไปอีกว่า “ทำไมจึงเก็บชีวิตไว้ไม่ได้
นะ มันคงจะเก็บไว้ได้ เพียงแต่เราทำไม่ถูกวิธี อยากรู้
ว่า ถ้าจะสตัฟฟ์ชีวิต จะต้องทำอย่างไร? จะเริ่มต้นตรง
ไหนนะ”

หลังจากคร่ำครวญคิด ค้างายก็ได้คำตอบว่า “ก็
เริ่มต้นตรงที่ อย่าฆ่ามันนะซิ”

เขาบอกตัวเองว่า “ง่ายนิดเดียวจริงๆ ถ้าอยาก
เก็บชีวิตไว้ ก็ต้องเลี้ยงมัน รักมัน ถนอมมัน แบบนี้ง่าย
กว่าทำสตัฟฟ์ซากตั้งเยอะ”

ค้างายศึกษาชีวิตจากสิ่งมีชีวิต จากปลาในน้ำ จาก
นกบนฟ้า จาก “ปลายสุด” ช่างมีชีวิตที่เขารักมันอย่าง
เต็มหัวใจ จนรู้สึกว่าเขาและปลายสุดเป็นชีวิตเดียวกัน
ไม่มีความเห็นห่าง ไม่มีความแตกต่าง มันเป็นส่วนหนึ่ง
ของเขา และเขาก็เป็นส่วนหนึ่งของมัน

เพราะ “เราเพียงแต่มาพบกัน มารู้จักกัน เราไม่
ได้มาเพื่อจะเอาจากกัน แต่มาเพื่อให้แก่กัน”

ทุกชีวิตบนพื้นพิภพ ล้วนแต่เป็นเพื่อนร่วมชีวิต
เดียวกัน ร่วมเผชิญสุข ร่วมเผชิญทุกข์ ร่วมเผชิญปัญหา
ร่วมเผชิญความได้ความเสีย

แม้จะต่างกรรมต่างวาระกันบ้าง แต่ทุกชีวิตก็เผชิญ
สิ่งเดียวกัน จึง “มีเราอยู่ในเขา มีเขาอยู่ในเรา” เหมือน
อย่างที่ย่างย่ำรำพึงกับตนเอง

จิตใจตกเป็นทาสของวัตถุนิยม จิตนั้นย่อมนองไม่
เห็น “เราในเขา” หรือ “เขาในเรา”

แต่หากจิตใจกลมกลืนกับธรรมชาติ จิตนั้นย่อม
ประจักษ์ใจว่า ทุกชีวิต “มีเราในเขา” และ “มีเขาในเรา”
อย่างแจ่มชัด

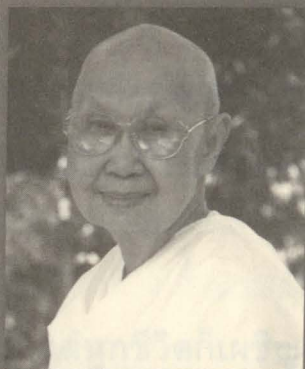
ชีวิตเช่นนี้จึงเป็นชีวิตที่หลุดพ้นจากการเป็นทาส
ของ “สิ่งมายา” เป็นชีวิตอิสระที่อยู่เหนือการผูกพันอยู่กับ
“ซาก”

เป็นชีวิตที่สามารถยืนผงาดได้อย่างองอาจสง่างามอยู่

กับ “สิ่งจริง” อันเป็นสัจธรรมที่คุ้มครองรักษาชีวิตมนุษย์
ให้มีแต่ความสุขสวัสดิ์อยู่เป็นนิกาล

ธรรมสวัสดิ์

ประวัติย่อ

อุปาสิกา คุณณัฐจวน อินทรกำแหง เริ่มต้นชีวิตการเป็นครู ตั้งแต่อายุ ๑๙ ปี ได้ทำงานอยู่ในแวดวงการศึกษามาโดยตลอด จนเมื่อได้สัมผัสชีวิตด้วยใจในสิ่งที่เรียกกันว่า “ความทุกข์” จึงได้สลัดชีวิตทางโลกเข้าสู่ชีวิตของผู้ประพฤดิธรรม ภายใต้การอบรมของท่านพระอาจารย์ชา สุภัทโท แห่งวัดหนองป่าพง จังหวัดอุบลราชธานี

เมื่อหลวงพ่อกันพระอาจารย์ชาอาพาธหนัก ไม่สามารถจะสอนและอบรมธรรมต่อไปได้ จึงได้ไปมอบตนเป็นศิษย์ของท่านอาจารย์พุทธทาสภิกขุ แห่งสวนโมกขพลาราม อำเภอไชยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๒๕ และได้อยู่ศึกษาปฏิบัติธรรม ณ สวนโมกข์ จนกระทั่งท่านอาจารย์พุทธทาสภิกขุได้ล่วงลับไป

ณ สวนโมกข์นี้ นอกจากการศึกษาและปฏิบัติธรรมในสวนตนแล้ว ยังได้เป็นกำลังสำคัญผู้หนึ่งในการอบรมอานาปานสติภาวนา ทั้งแก่ชาวไทยและชาวต่างประเทศ ตามที่สวนโมกข์ได้จัดเป็นประจำทุกเดือน

และได้ใช้ช่วงเวลาระหว่างนั้นจัดรายการ “ธรรมสนทนา” ทางสถานีวิทยุโทรทัศน์ ช่อง ๑๑ ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๓๐ จนถึงปัจจุบัน เป็นรายการที่ได้รับความนิยมจากผู้ชมทุกระดับ และได้รับการสนองตอบจากผู้ชมว่า “พูดธรรมะเข้าใจง่าย แต่ก็ถึงแก่นของพระธรรม”

อุบาสิกา คุณธัญจวน อินทรกำแหง มีหลักในการเผยแผ่ธรรมะว่า ต้องให้ผู้ฟังได้มีความรู้และความเข้าใจที่ถูกต้องถึงหัวใจคำสอนของพระพุทธศาสนา จึงจะสามารถนำมาปฏิบัติจนบังเกิดความสุขสงบเย็นที่แท้จริงได้

นอกจากนี้ยังมีงานเขียนที่ได้รับความนิยมหลายเรื่อง เช่น ภาพชีวิตจากนวนิยาย วรรณกรรมวิจารณ์ ลอยธรรมะมาลัย สวนโมกข์ทำไม? ทำไมสวนโมกข์? เป็นต้น และในรูปแบบของ วรรณกรรมธรรมะเล่มเล็ก เรียบเรียงจากธรรมบรรยายในที่ต่างๆ ได้พิมพ์แจกเป็นธรรมทานแล้วมากกว่า ๒๐ เรื่อง

เมื่อปี ๒๕๓๗ ได้รับรางวัลวรรณกรรมไทยชมเชยของมูลนิธิธรรมากรุงเทพ จากเรื่อง “สวนโมกข์ทำไม? ทำไมสวนโมกข์?”

ปี ๒๕๔๒ ได้รับรางวัลจากคณะกรรมการกองทุนการศึกษา เพื่อสันติภาพ พระธรรมปิฎก (ป.อ. ปยุตโต) และการประกาศเชิดชูเกียรติว่า “เป็นบุคคลที่มีผลงานดีเด่น ในด้านการสร้างสันติภาพ และสันติสุขในสังคมไทย” เป็นบุคคลแรกที่ได้รับรางวัลนี้

ปี ๒๕๔๔ ได้รับรางวัล “ผู้ใช้ภาษาไทยดีเด่นผ่านสื่อวิทยุโทรทัศน์” จากรายการธรรมสนทนาทางสถานีโทรทัศน์ ช่อง ๑๑ เนื่องในวันภาษาไทยแห่งชาติ

ปี ๒๕๔๖ ได้รับรางวัล “นราธิป” อันเป็นรางวัลวรรณกรรมดีเด่น สำหรับนักเขียนอาวุโส จากสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย

และปี ๒๕๔๘ ได้รับการยกย่องเป็น International Outstanding Woman in Buddhism จากองค์การสหประชาชาติ เนื่องในวันสตรีสากลแห่งโลก

ปัจจุบันพำนักปฏิบัติธรรมอยู่ที่วัดป่าหนองไผ่ ตำบลดงมะไฟ อำเภอมือง จังหวัดสกลนคร

ธรรมะกับชีวิตเป็นสิ่งเดียวกัน

วรรณกรรมเป็นภาพสะท้อนชีวิตของมนุษย์

ฉะนั้น ถ้าอ่านวรรณกรรมอย่างพิถี

ย่อมนจะได้สัมผัสธรรมะของชีวิตในวรรณกรรมนั้นๆ